

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/32/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7616204471
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7616204471.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Oľgy Mičietovej v spore žalobcov: 1. A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. D., E. X, 2. A. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D., E. X, 3. C. G., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom C. D., E. X, 4. H. G., nar. X.X.XXXX, trvale bytom C. D., E. X, 5. I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D., E. X, 6. A. F., K. J., nar. XX.X.XXXX, bytom C. D., F. F. XXX/X, 7. L. M., K. J., bytom E., XX. XXXXXXX XXX/XX, 8. I. J., bytom F. N. O., M. N. XXX, 9. I. J., bytom P., J. N. XXX, 10. Q. D. J., bytom R., I. F. XXXX/XX, 11. I. C., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. D., E. X a 12. S. C., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. J., E. XX, všetci zastúpení advokátom JUDr. Jánom Čarnogurským, so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 1, proti žalovaným: 1. I. I. F., správkynia konkurznej podstaty úpadcu: Poľnohospodárske družstvo Spišský Štvrtok v konkurze, so sídlom správkynie v Košiciach, Werferova 1, 2. P. J., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom S. - I., I. T. XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou Karkó s.r.o., so sídlom v Žiline, Sad na Studničkách 32, žalovanému 3. H. D., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. D., E. X a žalovanej 4. S. D., nar. X.X.XXXX, trvale bytom tamtiež, o neplatnosť dražby, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 19C/119/2016-265 zo dňa 19.10.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom zamietavom výroku.

Z r u š u j e IV. výrok rozsudku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvým výrokom pripustil zmenu žaloby vyjadrenú v písomnom podaní zástupcu žalobcu zo dňa 26.5.2017, druhým výrokom žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej v 1. rade náhradu trov konania nepriznal, žalovanému v 2. rade priznal voči žalobcom spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v celom rozsahu. Žalovaným v 3. a 4. rade náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhali určenia neplatnosti dražby, ktorej predmetom bola nehnuteľnosť zapísaná na LV č. XXXX (pôvodne LV č. XX), kat. územie C. D., a to stavba - bytový dom so súp. č. XXX, stojaci na parc. registra „C“ č. 312/19 v pôvodnom výlučnom vlastníctve v podiele 1/1 úpadcu Poľnohospodárskeho družstva Spišský Štvrtok v konkurze, realizovanej dňa 17.12.2015. Žalobcovia svoju žalobu odôvodnili tým, že na základe dohôd o užívaní a odovzdaní družstevných bytov z obdobia socializmu, resp. nájomných zmlúv s úpadcom Poľnohospodárske družstvo Spišský Štvrtok (pred transformáciou vystupujúce ako Jednotné roľnícke družstvo Československo - sovietskeho priateľstva so sídlom v Spišskom Štvrtku) užívali a nepretržite bývajú v bytoch nachádzajúcich sa v bytovom dome druh stavby: poľnohospodárska budova, súp. č. 401, ktorý je postavený na parc. 312/19, kat. územie C. D. a v tom čase bol zapísaný na LV č. XX. Po vykonanej dražbe je nehnuteľnosť

evidovaná na LV č. XXXX kat. územie C. D.. Samostatné bytové jednotky od počiatku až doteraz nie sú samostatne zapísané v katastri nehnuteľností. Na základe užívacieho práva sú byty v bytovom dome však užívané žalobcami aj príslušenstvom (pivnice). Žalobcovia poukázali na to, že uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 26K/532013 zo dňa 27.9.2013 na návrh veriteľa Slovenskej republiky - Daňový úrad Prešov bolo začaté voči dlžníkovi Poľnohospodárske družstvo Spišský Štvrtok, so sídlom v Spišskom Štvrtku konanie. Uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 24.1.2012 bol vyhlásený konkurz potom konkurz na majetok dlžníka - úpadcu Poľnohospodárske družstvo Spišský Štvrtok. Za správkyňu konkurznej podstaty bola ustanovená predbežná správkyňa I. I. F., žalovaná v 1. rade. Do konkurznej podstaty úpadcu správca zahrnul do súpisu majetku oddelenej podstaty oddelenú podstatu zabezpečeného veriteľa a to Slovenskej republiky - Daňový úrad Prešov, ktorá v súčasnosti pohľadávka je postúpená na Slovenskú konsolidačnú, a.s., ako zabezpečovacie právo v prvom poradí, ktoré vzniklo na základe rozhodnutia správcu dane. Do oddelenej podstaty bol tak zahrnutý nehnuteľný majetok, v tom čase zapísaný na LV č. XX, kat. územie C. D., a to bytový dom so súpisným číslom 401 a silážna jama stojaca na parc. 383/1, spoluvlastnícky podiel 1/1, súpisová hodnota 180 tisíc eur. Správkyňa na základe záväzného pokynu zabezpečeného veriteľa vyhlásila prvé kolo dražby na predaj nehnuteľného majetku úpadcu patriaceho do oddelenej podstaty a to predmetného bytového domu, dražba bola stanovená na 17.12.2015 a na základe oznámenia o vyhodnotení dražby zo dňa 21.12.2015 správkyňa konkurznej podstaty úpadcu a súčasne aj dražobník a navrhovateľ dražby - žalovaná v 1. rade skonštatovala, že dražba sa uskutočnila uvedeného dňa, osvedčujúci notár konštatoval v notárskej zápisnici predmet dražby - predmetný bytový dom. Správkyňa konkurznej podstaty udelila príklep jedinému účastníkovi dražby zapísanému do zoznamu účastníkov dražby a to vydražiteľovi - žalovanému v 2. rade. Ten bol potom na základe osvedčenia o vykonaní dražby zapísaný ako vlastník už na nové LV č. XXXX, kat. územie C. D.. Žalobcovia tvrdili, že predmetné byty s príslušenstvom, ktoré sa nachádzajúce vo vydraženom bytovom dome, majú v dlhodobom užívaní od prelomu rokov 70. až 80. rokov 20. storočia na základe zmlúv - dohôd o odovzdaní a užívaní bytov vtedajším JRD, teraz úpadcom Poľnohospodárskym družstvom Spišský Štvrtok, kde vykonávali aj prácu. Podľa pôvodných zmlúv po odpracovaní minimálne 10 rokov, čo všetci žalobcovia splnili, mali právo na odkúpenie bytov, a toto im po novembri 1989 vyplývalo aj priamo zo zákona č. 42/1992 Zb., resp. zákona č. 182/1993 Z.z.. Jednotliví žalobcovia uviedli svoju dobu zamestnania v družstve, kedy im bol pridelený byt, ako dlho ho užívali (jednotlivé byty) s tým, že opakovane podávali vlastníkovi bytového domu ako povinnému zo zákona žiadosti prevod bytov do svojho výlučného vlastníctva. Poľnohospodárske družstvo listom z 31.7.2008 potvrdilo, že nájomníci predmetného bytového domu podávali žiadosti o odkúpenie bytov od roku 1992 a tento list je založený v spise Okresného súdu Spišská Nová Ves 1C/121/2008 spolu s ostatnými listinnými dôkazmi v súvislosti so žiadosťami o odkúpenie týchto bytov a komunikáciou. Žalobcovia mali zákonný nárok na bezplatný prevod, resp. odkúpenie predmetných bytov vrátane spoločných častí, zariadenia a príslušenstva a príslušeného pozemku za obstarávaciu cenu podľa zákona č. 42/1992 Zb. tzv. transformačného zákona (§ 24), ale aj podľa zákona č. 182/1993 Z.z. (§ 28), avšak družstvo ako povinný subjekt si túto svoju zákonnú povinnosť nespĺnil, aj keď z komunikácie vyplývalo, že právny nárok žalobcov uznáva. Podľa žalobcov ich právny nárok v zmysle § 29d zákona č. 182/1993 Zb. nezanikol. Povinný subjekt - súčasný úpadca súhlasil s odpredajom a so žalobkyňou v 2. rade družstvo uzavrelo kúpnu zmluvu už v roku 2005 s ostatnými žalobcami v roku 2008. Na základe týchto kúpnych zmlúv o prevode bytov a príslušenstva vtedajšia Správa katastra Levoča vyznačila na predmetný bytový dom plomby, dňom 19.9.2008 rozhodla o prerušení konania pre potrebu doložiť zrušenie exekučných príkazov na predaj nehnuteľnosti - bytového domu. Exekučné ťarchy, ktoré znemožňovali prevod predmetnej nehnuteľnosti z družstva na kupujúcich - žalobcov za zostatkovú cenu zapríčinilo družstvo pre svoje dlhy, ktoré neskôr vyústili až do vyhlásenia konkurzu. Na základe exekúcie vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. Kaduchom v prospech Sociálnej poisťovne ako oprávneného hrozila exekučná dražba nebyť žaloby o vylúčenie veci z exekúcie, ktorú podali žalobcovia, o ktorej rozhodol Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom z 5.2.2010 pod sp. zn. 1C/121/2008 tak, že žalobe vyhovel. Už v tomto konaní bolo konštatované, že predmetná nehnuteľnosť nepatrí do majetku povinného z exekúcie t.j. družstva a nemala byť ani zahrnutá do súpisu majetku konkurznej podstaty a následne aj vykonávanej dobrovoľnej dražby. Žalobcovia uviedli, že ako kupujúci odstránili všetky technické prekážky, ako aj exekučné ťarchy z prerušených katastrálnych konaní s výnimkou ťarchy Daňového úradu Levoča, ktorý síce nevykonával exekúciu, ale mal zriadené daňové záložné právo, ktoré odmietol dobrovoľne vymazať a súhlasil s prevodom s podmienkou splnenia viacerých skutočností, vrátane zaplatenia daňového preplatku za poľnohospodárske družstvo, s čím však žalobcovia nesúhlasili. Následne daňový úrad podal návrh na vyhlásenie konkurzu a správca konkurznej podstaty zahrnul nehnuteľnosť do súpisu majetku konkurznej podstaty bez toho, aby

žalobcov upovedomil. Žalobcovia tvrdili, že predmetná dražba nehnuteľnosti sa viedla na časť majetku, ktorý predstavoval predmetný bytový dom, v ktorom sa nachádza spolu 6 bytov, ktoré na základe užívateľských, resp. nájomných zmlúv majú v oprávnenej držbe, minimálne však v detencii, žalobcovia. Takéto zahrnutie bytového domu do súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu je neprípustné, pretože na byty majú legitímny vlastnícky nárok žalobcovia. Taktiež správca nesmel dražiť bytový dom, keďže obsahoval byty s nájomcami, s právom odkúpenia bytov za zostatkovú cenu, t.j. v zmysle § 17 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., je to zo zákona zakázané, ide o nespôsobilý predmet dražby - § 3 Zákona o dobrovoľných dražbách. Žalobca navyše porušil informačnú povinnosť vyplývajúcu z § 11 ods. 5, § 17 ods. 6 Zákona o dobrovoľných dražbách minimálne v tom, že oznámenie o dražbe nebolo umiestnené v predmetnom bytovom dome a možno aj ďalšie povinnosti, o ktorých teraz ešte žalobcovia nemusia mať vedomosť.

3. Žalovaná v 1. rade poukázala na to, že žalobu o určenie neplatnosti verejnej dobrovoľnej dražby nemožno považovať za klasickú určovaciu žalobu, ale za žalobu vyplývajúcu z ust. § 21 ods. 2, 3 Zákona o dobrovoľných dražbách. V súvislosti s vecnou legitímáciou v tomto súdnom spore poukázala na to, že na strane žalobcov ide o nútené spoločenstvo, ktoré musí byť tvorené všetkými obyvateľmi bytového domu a že k žalobe sa nepripojili obyvatelia bytu č. 6. Odhladnuc od toho uviedla, že postupovala správne, keď ako správkyňa zahrnula do súpisu majetku oddelenej podstaty predmetný bytový dom, pretože v katastri nehnuteľnosti neboli bytové jednotky zapísané ako samostatné byty a žalobcovia nepreukázali žiaden listinný dôkaz, na základe ktorého sú oprávnení tento bytový dom obývať, taktiež žiaden dôkaz o nadobudnutí vlastníctva bytového domu podľa zákona č. 42/1992 Zb. úpadcom a uplatňovaní zákona č. 182/1993 Z.z.. Postupovala v súlade so záväzným pokynom zabezpečovaného veriteľa a za podmienok ním určených v súlade s § 92 ods. 6 zákona č. 7/2005 a primerane aplikovala ustanovenia zákona č. 257/2002 Z.z., pokiaľ ide o priebeh dražby. Ako správkyňa prevádzala bytový dom ako celok a nie jednotlivé byty v obytnom dome, pri dražbe nedošlo k porušeniu zákona o vlastníctve bytov, pričom správca nie je subjektom, ktorému zákon č. 182/1993 Z.z. ukladá povinnosť predať bytový dom žalobcom. Žalobcovia už od 1.12.2003 neboli členmi Poľnohospodárskeho družstva Spišský Štvrtok, ale obchodnej spoločnosti Polymed s.r.o. a od toho času prestali uhrádzať aj nájomné úpadcovi. Okresný úrad Levoča, katastrálny odbor prerušil vkladové konanie o zápise vlastníckych práv žalobcov k nehnuteľnosti nie z technických príčin, ale z dôvodu, že bolo treba doložiť viacero dokladov a po tom, čo vytknuté nedostatky neboli odstránené bolo katastrálne konanie zastavené. Na základe právnych úkonov nasledujúcich po vykonaní dražby na bytový dom uskutočnenej dňa 17.12.2015 nie je možné predmetný bytový dom vrátiť pôvodnému úpadcovi, keďže vydražiteľ, t.j. žalovaný v 2. rade režim vlastníckeho bytového domu transformoval na režim vlastníctva jednotlivých bytov v ňom sa nachádzajúcich.

4. Žalovaný v 2. rade poukázal na to, že po tom čo splnil požadované podmienky účasti na dražbe vrátane zloženia dražobnej zábezpeky, stal sa v súvislosti s dražbou vydražiteľom, na základe nadobudnutia vlastníctva uvedeného bytového domu dal vyhotoviť projekt na rozdelenie bytového domu na jednotlivé bytové jednotky a nebytové priestory, ktoré na základe jeho podania na príslušný Okresný úrad Levoča boli zapísané na nový LV č. XXXX, kat. územie C. D.. Poukázal tiež, že pri osobnom jednaní so žalobcami v januári 2016 konanom v bytovom dome mu žiadna prítomná osoba nepreukázala užívacie, resp. nájomné právo, ktoré by sa dalo vyvodiť k bytovému domu, ktorý bol predmetom dražby a nebolo preukázané ani tvrdenie o odpracovaní a nárok na byty. Pokiaľ sa týka zmluvy a žiadosti žalobcov o odkúpenie s povinným subjektom, tak ust. § 29 ods. 1 zákona č. 182/1993 Zb. uzatvára, že nájomca môže po uplynutí lehoty podať návrh na súd, aby uložil splnenie tejto povinnosti (uzavrieť kúpnu zmluvu) a po uplynutí tejto lehoty, ktorý nárok nájomcu nezaniká, ale stáva sa premlčaným, nie je možné prejav vôle povinného nahraďiť rozhodnutím súdu, stáva sa tzv. naturálnou obligáciou. Premlčacia doba na uzatvorenie zmluvy uplynula po 3 rokoch, t.j. 1.9.1998. V danom prípade odo dňa podania ich žiadosti o prevod vlastníctva bytu začala plynúť 2 ročná lehota povinnému subjektu na splnenie povinnosti uzavrieť s nájomcom zmluvu o prevode vlastníctva bytu, pokiaľ k tomu nedošlo, nájomcovi začala plynúť 3 ročná premlčacia doba na uplatnenie práva domáhať sa na súde splnenia tejto povinnosti. Tento stav, keď došlo k premlčaniu práva nájomcu, nemôže zvrátiť ani opakovaná výzva nájomcu o prevod vlastníctva bytu. Mal teda za to, že právo žalobcov je premlčané a je naturálnou obligáciou. Podotkol, že správca nespeňažoval byty a nebytové priestory, ale jednotlivú budovu v podiele 1/1 a že byty a nebytové priestory vznikli až po vydražení na základe jeho projektu.

5. Vzhľadom k tomu, že žalobcovia rozšírili svoju žalobu o žalovaných v 3. a 4. rade a doplnili svoju žalobu o bližšiu identifikáciu nehnuteľnosti v súvislosti so zápisom 6 bytov, vrátane nebytových priestorov do katastra nehnuteľností, čo súd posúdil ako zmenu žaloby a pripustil ju v zmysle § 139 až 142 CSP. Odrazilo sa to v I. výroku rozsudku. Žalovaní v 3. a v 4. rade uviedli, že voči dražbe nemajú námietky, oni sa dražby nezúčastnili, nemajú právne vedomie o procese dražby a konkurzného konania a žiadali žalobu proti nim zamietnuť a priznať im náhradu trov konania.

6. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na ďalšie argumenty žalovaného v 2. rade, ktorý zamietnutie žaloby žiadal aj z dôvodu, že nebolo preukázané akékoľvek právo žalobcov k predmetu dražby, nájom bytového domu nie je uzatvorený zo strany žiadneho zo žalobcov, práva žalobcov na iné nadobudnutie vlastníctva sú premlčané a žalobcovia teda nie sú aktívne legitimovaní na podanie žaloby o neplatnosť dražby. Dražba prebehla v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona a žalovaný v 2. rade ako vydražiteľ nadobudol nehnuteľnosť dobromyseľne, preto žaloba v časti právneho stavu je zmätočná a nie je možné sa k nej kvalifikovane vyjadriť. Zdôraznil, že správca konkurznej podstaty úpadcu zverejnil v Obchodnom vestníku všetky úkony a oznámenia, s ktorými sa mohli oboznámiť všetky osoby vrátane žalobcov. Pokiaľ správca zaradil do súpisu majetku aj predmetný bytový dom, žalobcovia sa v prípade presvedčenia o neprípustnosti takéhoto zápisu mali domáhať vylúčenia tejto nehnuteľnosti zo súpisu, čo však neurobili. Samotný správca zjavne nemal vedomosť o akýchkoľvek právach žalobcov, pretože v katastri nehnuteľnosti bol dom evidovaný výlučne v prospech úpadcu s ťarchou záložného práva veriteľa a to Daňového úradu Prešov, neskôr Slovenská konsolidačná, a.s.). Žalobcovia boli počas celého konkurzného konania nečinní, neuplatňovali si svoje práva a nedomáhali sa vylúčenia nehnuteľností zo súpisu, ani vydania získaného výťažku. Žalobcami sami uvádzané dôvody teda nie sú dôvodmi na určenie neplatnosti dražby, pretože zaradenie bytového domu do súpisu je súdom preskúmané v excindačnom konaní a nie v konaní o určenie neplatnosti dražby. Žalobcom v bytovom dome predkupné právo nikdy nevzniklo, nakoľko úpadca vlastnil stavbu bytového domu bez právoplatného rozhodnutia stavebného úradu o účelom určení miestnosti, ktoré byt tvoria. Žalovaný v 2. rade žiadal žalobu zamietnuť aj z toho dôvodu, že bola podaná a došla na Okresný súd Spišská Nová Ves až 21.3.2016, pričom v danom prípade príklep bol udelený dňa 17.12.2015, a teda žaloba bola daná po zákonnej lehote. Na tento argument reagoval zástupca žalobcov na túto okolnosť súd prvej inštancie vykonával dokazovanie.

7. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 21 ods. 2, ods. 4 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti v znení neskorších predpisov, podľa § 1, § 67 ods. 1,2, § 72 ods. 1, § 78 ods. 1 až 6, 8 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii č. 7/2005 Z.z. a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov podľa § 91 ods. 1, § 92 ods. 1,6 tohto zákona, § 3 ods. 1 až 9 zákona č. 527/2002 Z.z. a § 11 ods. 5, § 17 ods. 6 citovaného zákona, § 42 ods. 1, § 57 ods. 1,2,3 O.s.p. a dospel k záveru, že žalobe žalobcov nie je možné vyhovieť. Predmetom sporu bolo určenie neplatnosti dražby uskutočnenej dňa 17.12.2015 vo vzťahu k nehnuteľnosti - bytového domu v kat. území C. D. so súpisným číslom XXX, ktorý je postavený na parcele č. 312/19. Vzhľadom na obranu žalovaného v 2. rade, ktorá bola založená o.i. aj na namietanom nedodržaní zákonnej lehoty na podanie predmetnej žaloby, súd posúdil žalobu ako včas podanú, čo vyhodnotil na základe zadovážených dôkazov, pretože žaloba bola podaná elektronicky 17.3.2016 a bez elektronického zaručeného podpisu, ale v písomnej forme bola odovzdaná na poštovú prepravu bez zisteného dátumu a došla 21.3.2016. Bola teda podaná v zákonnej lehote 3 mesiacov od udelenia príklepu. Podľa názoru súdu prvej inštancie žaloba spĺňa podmienku zákonom požadovaného okruhu strán sporu, a to aj pokiaľ ide o okruh žalovaných s konštatovaním, že žalobcovia sú osoby, ktoré tvrdia o sebe, že boli vykonanou dražbou dotknuté na svojich právach a žalovaní v 1. a 2. rade tvoria nerozlučné spoločenstvo, keďže žalovaná v 1. rade vystupuje súčasne ako navrhovateľ dražby, ako dražobník a tiež osoba oprávnená konať za úpadcu ako predchádzajúceho vlastníka predmetu nehnuteľnosti a žalovaný v 2. rade ako vydražiteľ. Žalovaní v 3. a v 4. rade pristúpili do konania na stranu žalovaných po tom čo ich žalobcovia označili a súd o tom rozhodol v zmysle ust. § 79 CSP, lebo žalobcovia určujú okruh pasívne legitimovaných osôb. Títo žalovaní sú obdobne ako žalobcovia užívateľmi v bytovom dome, avšak odmietli byť subjektmi na strane žalobcov z dôvodu procesnej opatrnosti v snahe nedať zámienku na formalistické zamietnutie žaloby, ako žalovaní žalobcovia označili aj ich. Napriek tomu, že súd ich pripustil do konania na návrh žalovaných, nevylučuje to, že neskôr môže posúdiť nárok voči nim uplatnený ako nedôvodný práve pre nedostatok vecnej pasívnej legitimácie žalovaných v 3. a 4. rade. Podľa názoru súdu prvej inštancie o nerozlučnom spoločenstve strán sporu v konaní o neplatnosti dražby možno hovoriť iba na strane žalovaných a nie súčasne na strane žalobcov,

pretože zatiaľ čo okruh žalovaných je vopred známy, lebo sú to vždy navrhovateľ dražby, vydražiteľ a predchádzajúci vlastníak predmetu dražby, okruh žalobcov tvoria jedine tie osoby, ktoré podali predmetnú žalobu, teda ide o osoby, ktoré tvrdia, že neplatnosťou záložnej zmluvy alebo konkrétnym porušením zákona o dobrovoľných dražbách boli dotknuté na svojich konkrétnych právach. Keďže žalovaní v 3. a v 4. rade nesúhlasili so žalobou, logicky nespádajú pod dotknuté osoby a nepatria ani do kategórie navrhovateľ dražby, vydražiteľ alebo predchádzajúci vlastníak predmetu dražby, preto v spore nie sú pasívne legitimovaní, žaloba nebola voči nim dôvodná, a preto ju súd prvej inštancie voči týmto osobám zamietol.

8. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že medzi stranami neboli sporné skutkové okolnosti, ohľadne ohľadom uskutočnenej dražby, jej realizácie, prebiehajúceho katastrálneho konania, ktoré skončilo zastavením. Sporné boli skutkové tvrdenia o existencii užívacieho, resp. nájomného práva jednotlivých žalobcov vo vzťahu k úpadcovi, charakter bytov, ktoré mali mať žalobcovia v nájme, kúpne zmluvy na základe ktorých prebiehalo katastrálne konanie (ktoré sú podľa žalovaných neplatné), ale aj včasnosť podania žaloby na súd.

9. Súd prvej inštancie urobil právny záver, podľa ktorého predmetný nárok je špecifickým nárokom, pretože jeho predmetom je určenie neplatnosti dražby, ktoré súd môže posudzovať výlučne v samostatnom konaní a nemôže toto riešiť ani ako predbežnú otázku v inom konaní než v konaní začatom na základe žaloby podanej podľa ust. § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a navyše, pretože ide o namietanie neplatnosti dražby, ktorá sa uskutočnila v súvislosti s prebiehajúcim konkurzným konaním. Súd konštatoval, že žalovaná v 1. rade ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu pristúpila k speňaženiu predmetnej nehnuteľnosti (bytového domu) podľa ust. § 92 ods. 6 zákona o konkurze, na dražbu organizovanú správcom sa primerane použijú ustanovenie osobitného predpisu, oznámenia súvisiace s dražbou správca zverejňuje v Obchodnom vestníku. V danom prípade osobitným predpisom je zákon o dobrovoľných dražbách v kontexte uvedeného potom súd vyložil zákonnú podmienku primeraného použitia ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, a to tak, že podstata a účel konkurzného konania, ktorými sú pomerné uspokojovanie veriteľov úpadcu v najvyššej možnej miere, teda maximalizovať výťažok tak, aby miera uspokojenia veriteľov úpadcu bola čo najvyššia. Správca konkurznej podstaty, ktorý je zo zákona poverený speňažením majetku úpadcu, speňažuje majetok zaradený do konkurznej podstaty, pričom zákon o konkurze pozitívnym spôsobom vymedzuje, že do súpisu sa zapisuje majetok podliehajúci konkurzu, ďalej upravuje zákon o konkurze, že do súpisu správca zapisuje aj majetok, ktorého zahrnutie do všeobecnej podstaty alebo oddelenej podstaty je sporné, pre ktorý prípad nastupuje zákonná úprava podľa § 78 zákona o konkurze a v neposlednom rade zákon o konkurze negatívnym spôsobom vymedzuje, ktorý majetok nepodlieha konkurzu (§ 72). V súlade s ust. § 78 ods. 1 zákona o konkurze potom platí, že majetok zapísaný do súpisu možno speňažiť za podmienok ustanovených týmto zákonom, iba ak nie je zapísaný do súpisu s poznámkou, nevedie sa na súde konanie o jeho vylúčení zo súpisu a nie je zapísaný do súpisu v inom konkurze. Zákon o konkurze ako špeciálny zákon upravujúci konkurzné konanie má vlastnú právnu úpravu upravujúcu otázku, či určitý majetok môže alebo nemôže byť predmetom konkurzného konania, teda jeho speňažovania vrátane speňažovania dražbou ako jedným zo spôsobom speňaženia majetku v konkurznom konaní. Pokiaľ teda zákon o konkurze v § 92 ods. 6 na speňažovanie majetku dražbou odkazuje na primerané použitie osobitného zákona, t.j. zákona o dobrovoľných dražbách, mal nepochybne na mysli samotný postup dražby, jeho technickú realizáciu, nie aplikáciu tých ustanovení, ktoré vymedzujú predmet dražby, či už jeho pozitívnym alebo negatívnym spôsobom.

10. Predmetný bytový dom vo vlastníctve úpadcu bol správkyňou konkurznej podstaty zapísaný do súpisu majetkovej podstaty bez poznámky a pretože voči jeho zaradeniu neboli podané námietky a ani nebolo vedené konanie o vylúčenie tohto majetku zo súpisu, správkyňa pristúpila k jeho speňaženiu. Pokiaľ ako správkyňa nesprávne zapísala určitý majetok do súpisu napr. aj toho z dôvodu, že by išlo o majetok nepodliehajúci konkurzu a napriek tomu pristúpila k jeho speňaženiu, hoci aj dražbou, bez ohľadu na to, či by to prípadne konštatoval aj súd v tomto konaní, vzhľadom na právny názor súdu prvej inštancie vyjadrený vyššie, došlo by k porušeniu ustanovení zákona o konkurze a nie zákona o dobrovoľných dražbách (§ 3 ods. 1 až 9 zákona o dobrovoľných dražbách). Z uvedeného vyplýva, že z dôvodu nesprávneho zápisu predmetnej nehnuteľnosti do súpisu a jeho následného speňaženia v konkurznom konaní neboli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách ako základnej podmienky po splnení ďalších úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti dražby. Pre úplnosť súd ešte dodal, že pri porušení ustanovení zákona o konkurze, pokiaľ ide o správnosť zápisu majetku do súpisu,

všeobecne prichádza do úvahy zodpovednosť správcu konkurznej podstaty, príp. postup podľa § 78 ods. 8 zákona o konkurze.

11. Pokiaľ žalobcovia ako ďalší dôvod neplatnosti dražby považovali porušenie ust. § 11 ods. 5 a § 17 ods. 6 zákona o dobrovoľných dražbách v oboch prípadoch ide o úpravu týkajúcu sa oznámení o dražbe. Avšak z § 92 ods. 6 zákona o konkurze vyplýva, že oznámenia súvisiace s dražbou správca zverejňuje v Obchodnom vestníku. Z uvedeného teda súd vyvodil záver, že v prípade speňažovania majetku v konkurznom konaní dražbou sa síce použijú primeraným spôsobom ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách, nie však pokiaľ ide o konkrétne spôsoby oznámení s dražbou súvisiace, pretože v týchto prípadoch zákon o konkurze obsahuje vlastnú úpravu, hoci aj odlišnú od ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách. Podľa tejto úpravy si správkyňa konkurznej podstaty svoju povinnosť zverejňovaním v Obchodnom vestníku splnila. Ani v prípade tvrdého nesprávneho zápisu predmetnej nehnuteľnosti do súpisu žalovanou v 1. rade a jeho následného speňaženia v konkurznom konaní, ani v prípade žalovanou v 1. rade realizovaných oznámení súvisiacich s dražbou, nedošlo teda k porušeniu zákona o dobrovoľných dražbách ako základnej podmienky úspešnosti predmetnej žaloby na základe čoho súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

12. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1,2 CSP. Žalovanej v 1. rade a žalovaným v 3. a v 4. rade v konaní nevznikli žiadne preukázateľné trovy, a preto im súd náhradu trov konania nepriznal. Žalovanému v 2. rade vznikli minimálne trovy právneho zastúpenia, preto mu súd priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti predmetného rozsudku samostatným uznesením.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie a to proti jeho druhému a štvrtému výroku podali odvolanie žalobcovia z dôvodov uvedených v § 35 ods. 1 písm. b/ a písm. h/ CSP. V priebehu konania podľa odvolateľov súd konštatoval nesporné skutkové tvrdenia medzi účastníkmi, ale aj sporné tvrdenia. Medzi sporné tvrdenia patrilo charakter bytov, ktoré mali mať žalobcovia v nájme - existencia užívacieho, resp. nájomného práva jednotlivých žalobcov vo vzťahu k úpadcovi a iné. Súd sa však osobitne nezaoberal skutočnosťou, či predmetom sporu sú byty, na ktoré sa vzťahuje osobitný právny režim. Taktiež v odôvodnení rozsudku sa súd zaoberal len právnym režimom nehnuteľnosti všeobecne pri konkurze a dražbe, ale nie právnym režimom bytov. V dôsledku toho sa nezaoberal ani námietkami žalobcov uplatnenými osobitne na byty ako predmet konkurzu, resp. dražby. Nezaoberal sa námietkou, že žalovaný v 1. rade nemohol zaradiť byty do dražby čo aj len podľa § 17 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov, keďže v dobe dražby ešte prebiehalo katastrálne územie, ktoré malo zaregistrovať prevod vlastníctva bytov na žalobcov. Súd sa nezaoberal ani okolnosťou ako vyriešil sporné skutkové tvrdenia účastníkov uvedené v bode 44 rozsudku. Porušil tým právo žalobcov na spravodlivý proces. Podľa § 3 ods. 8 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách dražiť nie je možné veci na ktorých viazne zákonné predkupné právo podľa osobitných predpisov. V tomto prípade je to zákon č. 182/1993 Z.z. a to § 16 ods. 1 a § 29b ods. 3 zákona. Charakter bytov, ktoré žalobcovia obývali je nesporný. Už budova, v ktorej sa byty nachádzajú, je zapísaná na LV č. XXXX kat. územie C. D. a označená ako bytový dom, čiže ide o súbor bytov. Na stavbu bytového domu bolo vydané stavebné povolenie a z projektu je zrejmé, že súbor miestností v dome tvoria byty. Jednotlivé byty pôvodne JRD Spišský Štvrtok aj prideliť žalobcom do osobného užívania podľa § 155 ods. 1,4 platného Občianskeho zákonníka a právo užívať byt vzniklo dohodou o odovzdaní a prevzatí bytu, dojednanou medzi organizáciou a občanom tak, ako to toto ustanovenie predpokladalo. Na uzavretie zmluvy zákon nevyžadoval písomnú formu, avšak o uzavretí zmluvy, čo aj konkludentne nie je pochyb. Byty teda nevznikli až po vydražení na základe projektu vydražiteľa ako tvrdí žalovaný, ale už kolaudáciou tohto domu. Žalovaná v 1. rade nespochybňovala, že dražbu oznámila iba v Obchodnom vestníku, ale nepoužila formy oznámenia vyžadované zákonom o dobrovoľných dražbách na úradnej tabuli obce v periodickej tlači s pôsobnosťou minimálne pre obec, ani neumiestnila na predmet dražby najmenej 15 dní pred konaním dražby označenie podľa prílohy zákona, nevyvesila oznámenie o dražbe na obvyklom mieste v spoločných priestoroch bytového domu. Nedodržanie týchto ustanovení zákona však malo za následok, že sa o dražbe vopred žalobcovia nedozvedeli a nemohli sa brániť. V tomto prípade súd prvej inštancie totiž považoval za dostačujúce ustanovenie zákona o konkurze. Odvolatelia poukázali na to, že ich užívacie právo k bytom bolo už predmetom rozhodovania Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní sp.zn. 1C/121/2008, pričom súd v uvedenom konaní vylúčil predmetný bytový dom z exekúcie s tým, že nepatrí do vlastníctva povinného PD Spišský Štvrtok, lebo má charakter družstevného vlastníctva a nepodlieha exekúcii. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 24.3.2010. Žalovaný v 1. rade vedel z LV, že dom

je zapísaný ako bytový dom, čo bolo dostatočným dôvodom na spornosť zápisu domu do podstaty z iných dôvodov. Žalovaná taktiež musela vedieť, že dom je obývaný a zápisom domu do majetkovej podstaty vylúčila všetky ďalšie ustanovenia zákona (§ 78 ods. 32 zákona o konkurze) na zaistenie právnej istoty postihnutej osoby. Podľa § 72 ods. 1 zákona o konkurze konkurzu nepodlieha majetok, ktorý nemožno postihnúť exekúciou. Sporný bytový dom a byty v ňom nachádzajúce sa súd už z exekúcie vylúčil práve v uvedenom konaní 1C/121/2008 Okresného súdu Spišská Nová Ves, v tomto konaní teda súd prvej inštancie nerešpektoval právoplatný rozsudok. Keďže žalovaná v 1. rade nedodrжала ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách o informovaní dotknutých osôb, žalobcovia nevedeli, že byty sú predmetom konkurzu. Pokiaľ súd pre úplnosť dodal, že pri nesprávnom zápise majetku do súpisu prichádza do úvahy zodpovednosť správcu konkurznej podstaty za škodu, nie je to možné stotožniť s právom užívať byt a s desaťročím ďalšieho súdneho konania. Súd sa však uspokojil s konštatovaním, že nedošlo k porušeniu zákona o dobrovoľných dražbách a ak došlo k porušeniu zákona o konkurze na vyhovie žaloby by to nestačilo. Jednotlivé byty a celý dom nepatrili výlučne úpadcovi o čom svedčí skutočnosť, že žalobkyňa v 1. rade vložila do výstavby bytu napr. 40.000,-Sk ako družstevný vklad. Rovnako aj ďalší žalobcovia zaplatili pri výstavbe bytov vklady v určitej výške ako to bolo pri družstevných bytoch obvyklé. Z uvedeného dôvodu žalobcovia navrhli, aby bolo ich odvolaniu vyhovie, aby odvolací súd v napadnutom rozsahu rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

14. Žalovaný v 2. rade sa vyjadril písomne k odvolaniu a vyjadril názor, že v odvolaní sú uvedené argumenty žalobcov prevažne totožné s tými, ktoré prezentoval už na súde prvej inštancie. Žalovaný v 2. rade sa k nim podrobne vyjadroval a na svojich tvrdeniach zotrval. Čo sa týka právneho režimu bytov, nakoľko bola predmetom dražby nehnuteľnosť bytový dom a nie jednotlivé byty, ktoré sa z právneho hľadiska v tejto budove ani nenachádzali, nebol dôvod, aby sa súd osobitne zaoberal týmto argumentom žalobcov. V tomto smere poukázal žalovaný v 2. rade na rozsiahlu judikatúru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu v zmysle ktorej odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí odpovedať na každú námietku alebo argumenty strany konania, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci. Pre posúdenie dovoleného účelu užívania stavby bol rozhodujúci obsah stavebného povolenia a nie to, akým spôsobom bola v skutočnosti tá - ktorá miestnosť nehnuteľnosti užívaná. Inak povedané nebolo rozhodujúce, či v miestnosti v bytovom dome boli skutočnosti využívané ako byty, pokiaľ za byty neboli určené právoplatným stavebným rozhodnutím. V čase konania dražby žiadne takéto rozhodnutie stavebného úradu neexistovalo, o čom svedčí aj zápis draženej nehnuteľnosti bez bytov na liste vlastníctva. Neobstojí preto argument žalobcov, že mali predkupné právo na byty a z toho dôvodu nebolo možné dražbu vykonať. Pokiaľ ide o postup správcu pri zverejňovaní oznámení súvisiacich s dražbou vykonávanou pri speňažovaní nehnuteľnosti v konkurze, bol dodržaný postup žalovaného v 1. rade tak, ako to vyžaduje zákon. Je potom iba na ťarchu žalobcov, že sa o dátume a predmete dražby nedozvedeli včas. Ak žalobcovia spochybňujú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ ide o zaradenie bytového domu do súpisu majetku úpadcu a z toho dôvodu uvádzajú predchádzajúce rozhodnutia Okresného súdu Spišská Nová Ves, žalovaný v 2. rade zdôraznil, že tieto dôvody žalobcov nie sú dôvody na určenie neplatnosti dražby, nakoľko zaradenie bytového domu do súpisu je súdom preskúmateľné v exindačnom konaní a nie v konaní o určenie neplatnosti dražby. Žalobcami označovaný rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves sa týkal skutkovo aj právne úplne inej problematiky. Rovnako evidencia nehnuteľností na liste vlastníctva v znení bytový dom automaticky nemôže spôsobovať spornosť takéhoto majetku, ani povinnosť správcu takýto majetok do súpisu nezapísať, resp. zapísať s poznámkou o spornosti. Žalobcovia na záver uvádzajú nové tvrdenia, ktoré v konaní na súde prvej inštancie neprodukovali, že úpadca nebol výlučný vlastník bytového domu. Okrem toho, že pre posúdenie veci nie je tento argument nijako relevantný vzhľadom na nepodanie exindačnej žaloby, v tejto fáze konania je už neprípustný a v rozpore s dokazovaním vykonávaným súdom prvej inštancie. Pokiaľ žalobcovia skutočne zaplatili nimi tvrdý družstevný vklad, mali a mohli túto pohľadávku prihlásiť do konkurzu. Samotné zaplatenie vkladu ešte bez ďalšieho neznamena, že boli spoluvlastníkmi tohto, resp. iného majetku úpadcu. Vzhľadom na presvedčenie žalovaného v 2. rade, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, navrhol odvolaciemu súdu napadnutý výrok tohto rozsudku v celom rozsahu potvrdiť a uplatnil si náhradu trov konania.

15. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie a rozsudkom č.k. 2Co/16/2019 zo dňa 5.3.2020 zamietavý výrok rozsudku ako vecne správny potvrdil a výrok o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobcovia podali proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie. Uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Cdo/355/2021 zo dňa 8.2.2023 bol tento rozsudok odvolacieho súdu zrušený a vec mu bola vrátená

na ďalšie konanie. Zároveň bolo zrušené uznesenie Okresného súdu Košice I z 25.11.2020 č.k. 19C/119/2016-474.

16. Bez toho, aby sa Najvyšší súd SR po podanom dovolaní zo strany žalobcov zaoberal skutkovými a právnymi otázkami, prihliadal, či sú splnené podmienky konania, za ktorých súd môže konať. Z obsahu spisu totiž zistil, že žalobkyňa v 6. rade A. J. zomrela dňa XX.X.XXXX, t.j. v priebehu odvolacieho konania, ktorú skutočnosť však odvolací súd už nezohľadnil a v spore rozhodol rozsudkom 5.3.2020. V čase rozhodovania odvolacieho súdu teda žalobkyňa v 6. rade už nedisponovala procesnou subjektivitou. Dovolací súd preto podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil za účelom odstránenia uvedeného procesného pochybenia na ďalšie konanie. S poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa v 6. rade stratila procesnú subjektivitu už počas konania na odvolacom súde, dovolací súd pristúpil aj k zrušeniu následného uznesenia súdu prvej inštancie z 25.11.2020 č.k. 19C/119/2016-474, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o zastavení konania vo vzťahu k žalobkyni v 6. rade, keďže ešte nedošlo k odstráneniu tohto procesného pochybenia v priebehu základného konania odvolacím súdom, a preto ho ako súvisiace, hoci dovolaním nenapadnuté rozhodnutie zrušil bez ďalšieho v zmysle § 439 písm. a/ CSP. Vzhľadom na dôvod zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu sa dovolací súd nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia ďalších dovolacích námietok žalobcov.

17. Po vrátení veci Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 2Co/32/2023 zo dňa 3.5.2023 rozhodol o pokračovaní v konaní s právnymi nástupcami zomrelej žalobkyne pôvodne v 6. rade (teraz ide o žalobcov v 6. až 10. rade), uznesenia nadobudlo právoplatnosť 6.6.2023.

18. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd vec opätovne prejednal na základe podaného odvolania, podľa ust. § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) bez nariadenia pojednávania. Po konštatovaní, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenými osobami preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 22.6.2023, pričom verejné vyhlásenie bolo v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP riadne oznámené.

19. Žalobcovia použili odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b/, h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2,3 CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

20. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody nie sú naplnené. Rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli a ani inak nevyšli za konania najavo alebo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. Tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. Podľa názoru odvolacieho súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne až precízne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP.

21. Odvolacie námietky odvolateľov boli v prevažnej miere už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolací súd rozsudok napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. Poukazuje pritom na odvolanie žalobcov v súvislosti s tvrdeným vkladom žalobkyne v I. rade i iných žalobcov do výstavby bytov, pričom odvolací súd dáva za pravdu žalovanému v 2. rade a jeho argumentom v tejto súvislosti predneseným v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov.

22. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Odvolací súd konštatuje, že vecne správne a presvedčivé, ale aj zákonu zodpovedajúce sú dôvody rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými dôvodmi sa aj odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje. Na doplnenie s výraznením správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza:

20. Voči žalovaným v 3. a 4. rade bola žaloba zamietnutá z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie, v odvolaní žalobcov nie sú konkrétne námietky proti dôvodom takéhoto rozhodnutia, keďže však odvolanie bolo podané proti zamietavému výroku rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na správnosť záverov uvedených v odôvodnení rozsudku.

23. O neplatnosti dobrovoľnej dražby súd môže rozhodnúť len v prípade, ak dražba nebola uskutočnená v súlade so Zákonom o dobrovoľných dražbách. Súd môže určiť neplatnosť dražby v prípade, ak porušenie ustanovení tohto zákona bolo takej povahy, že to malo preukázateľný vplyv na vydraženie predmetu dražby a to tak pokiaľ ide o splnenie predpokladov stanovených zákonom na vykonanie dražby, ako aj cenu dosiahnutú vydražením. Žaloba o neplatnosť dražby realizovanej podľa zák. č. 527/2002 Z.z. môže byť teda úspešná len v prípade, ak sú splnené zákonné podmienky uvedené v § 21 ods. 2 tohto zákona. Keďže dražba sa realizovala v súvislosti s prebiehajúcim konkurzným konaním, čo veľmi správne vyhodnotil súd prvej inštancie vrátane vzájomného pôsobenia zákona č. 7/2005 Z.z. zákona č. 527/2002 Z.z.. Správca konkurznej podstaty postupoval podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii a aj odvolací súd zastáva názor, že odkaz na samotnú realizáciu dražby podľa zákona o dobrovoľných dražbách predstavuje „technickú“ realizáciu – vykonanie dražby, pričom správca konkurznej podstaty pri speňažovaní majetku úpadcu musí postupovať podľa zákona o konkurze, ak tento zákon postup pri realizácii takéhoto speňaženia upravuje a to vrátane oznámení. Účelom zákona o konkurze je riešenie úpadku dlžníka speňažením majetku dlžníka a kolektívnym uspokojením jeho veriteľov alebo postupným uspokojením veriteľov dlžníka spôsobom dohodnutým v reštrukturalizačnom pláne (§1). Všetky argumenty uplatnené žalobcami v tomto spore mali a mohli žalobcovia namietať v zmysle § 78 zák. č. 7/2005 Z.z., čo však neurobili a vzhľadom na už v minulosti existujúce problémy žalobcov v súvislosti s nedoriešením ich právneho vzťahu k bytom mali byť bdeli. Nemožno v súčasnosti viniť správkyniu konkurznej podstaty z nesprávneho postupu pri zapísaní majetku úpadcu, keď práve žalobcov v minulosti „nedali svoje vzťahy právne do súladu so stavom skutočným). Neobstojí ani námietka žalobcov ohľadne charakteru bytového domu, keďže v čase konania dražby predmetné byty neboli samostatne zapísané v evidencii nehnuteľností.

24. S konštatovaním, že neboli splnené podmienky na vyhovenie žalobe žalobcov o neplatnosť dražby, že neboli preukázané porušenia ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách, že správkyňa konkurznej podstaty úpadcu neporušila pri speňažovaní majetku úpadcu zákonné ustanovenia zák. č. 527/2002 Z.z., odvolací súd potvrdil napadnutý zamietavý výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správny.

25. Odvolací súd ale konštatuje, že neboli splnené podmienky na potvrdenie ale ani zmenu výroku rozsudku ohľadne náhrady trov konania. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní v zmysle ust. § 255 CSP, ale i zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie zastavenia konania. Aplikácia ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, ak sú síce naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý v rozhodnutí je potrebné aj náležite odôvodniť. Výnimočnosť prípadu môže spočívať tak v okolnostiach u

strán sporu, ale aj v okolnostiach danej veci. Ustanovenie § 257 CSP v zmysle zaužívanej judikatúry nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie v zmysle svojvoľe súdu, ale ide o také ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť (uznesenie NS SR z 28.1.2010 sp.zn. 2MCdo/17/2009).

26. Účelom ustanovenia § 257 CSP je teda umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára práve sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť k rozhodnutiu súdu inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa vyplývajú teda buď zo sociálneho aspektu, kedy povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch sa zohľadňujú osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada sa na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže teda súd dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (uznesenie Ústavného súdu SR z 8.12.2011 sp.zn. II. ÚS 563/2001-14 po prispôbení novej úprave). Ustanovenie § 257 CSP neslúži k zmiernovaniu majetkových rozdielov medzi účastníkmi konania, ale práve k riešeniu situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, získal náhradu trov, ktoré pri tomto konaní dôvodne vynaložil. Rozhodnutie súdu sa preto musí spravodlivo javiť predovšetkým vzhľadom na existenciu okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu a s okolnosťami uplatnenia nároku a pod. (uznesenie NS SR z 18.1.2012 sp.zn. 6MCdo/5/2011).

27. Z odôvodnenia výroku rozsudku o náhrade trov konania vôbec nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie čo len okrajovo zaoberal možnosťou aplikácie ustanovenia § 257 CSP, preto z tohto hľadiska nie je jeho rozhodnutie odvolacím súdom preskúmateľné. Odvolací súd v súlade s ustanovením § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil napadnutý výrok uznesenia o nároku na náhradu trov konania, lebo pre nedostatok odôvodnenia nie je možné posúdiť, či súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania použil správny právny predpis.

28. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci v rozsahu zrušenia bude zaoberať sa možnosťou použitia § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania s prihliadnutím na vyššie uvedené kritéria, opätovne rozhodnúť vrátane trov odvolacieho konania a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodniť.

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).